

— Какво ли ще е това чудо? — рекла си тя. — Сетне се навела и се огледала въ рѣката. Гледа: цѣла покрита съ голѣми колкото дланъ листа и едри плодове.

— Изглежда Богъ съзна грѣшката си, — рекла тя. — Какви красиви листа и колко хубави плодове ми е далъ! Но защо тъй ми е тежко? Сигурно, защото още не съмъ свикнала. Нищо. Ще свикна.

А когато се разсъмнало, миналъ пѣтникъ. Той се отбилъ подъ върбата, откъсналъ си нѣколко плода, починалъ и доволенъ си отминалъ. Това много зарадвало върбата. Цѣлъ день пѣла съ листата си. Но на другия день минали много деца. Като видѣли едритѣ плодове, тѣ се покатерили на върбата: и започнали да ги бератъ. Едва не умрѣла отъ мъжа върбата толкова тежко ѝ било. При това, отъ бързане, тѣ счупили нѣколко клона. . . .

* * *

Минали се много дни. По върбата нѣмало нито единъ плодъ. Само листата ѝ хвърляли дебела и широка сѣнка.

* * *

Веднажъ подъ върбата се отбили млади хора да си починатъ. Хубавата и глатка кора на върбата имъ харесала, та извадили ножове започнали да вдѣлбаватъ въ нея началнитѣ букви на имената си за споменъ.

— Охъ, олеле! — стенѣла върбата. — Какви неблагодарни хора! Какво правятъ съ стѣблото ми?

— Мравчице, — казала тя на една мравка, която се била покатерила на единъ случайно останалъ гнилъ плодъ. — Иди, мравчице, иди моля ти се, и вижъ, какво правятъ тѣзи хора съ стѣблото ми! Умирамъ отъ болка!

Мравката отърчала. Дълго се бавила. Най-сетне запѣхтена се върнала.

— Е, какво? — попитала стенийки върбата.

— Дълго гледахъ хората и онова що правиха, — казала мравката. — Но нали съмъ неукa, не можахъ нищо да разбера.